

Rachel Rowlands

Ingesneeuwd in het kattencafé

Regels van kattencafé Catpurrcino

1. Als een stoel bezet is door een kat, verplaats hem of haar dan niet.
2. Til de katten niet op, lok ze niet weg bij de krabtorens en drijf ze niet in het nauw. Maar voel je vrij om ze in de watten te leggen en (zachtjes) te aaien.
3. Desinfecteer je handen voor en na het aanraken van de katten.
4. Foto's maken mag, maar zonder flits!
5. De katten mogen niet gevoerd worden. Bedek je eten met de hoesjes die worden verstrekt om te voorkomen dat de katten het pakken.
6. Loop niet rond met warme dranken. Wij brengen ze naar je tafel.
7. Niet rennen! We willen geen vertrapte staarten of potjes!
8. Kinderen zijn pas welkom vanaf elf jaar. Het is verplicht om toezicht te houden op je kinderen, en laat ze niet op de krabtorens klimmen.
9. Roken, vaperen en het gebruik van laserlampjes is niet toegestaan.
10. Slapende katten mogen niet gestoord worden. (Wij willen ook niet gestoord worden in onze slaap.)
11. Je mag verliefd worden op een kat.
12. Verliefd worden op een mens is optioneel.

Jared was zo afgeleid door wat hij zag, dat hij bijna tegen de paaltjes op het parkeerterrein achter het café botste. Hij manoeuvreerde zijn auto in een smal parkeervak terwijl er luide muziek uit zijn speakers schalde, knipperde een paar keer en kwam tot de conclusie dat hij gewoon niet genoeg koffie had gehad die ochtend. Of misschien liet het verdriet hem dingen zien die er niet waren.

Hij zette de motor af, drukte op het knopje aan de zijkant van zijn telefoon om de tijd te controleren en voelde die bekende steek van gemis toen hij zijn achtergrondaafbeelding zag: een nieuwsgierige schildpadkat keek hem aan vanaf het scherm. Poppy, liggend in een straaltje zonlicht dat door het raam van zijn appartement viel. Haar liefdevolle ogen deden zijn maag samentrekken, maar hij had het nog niet over zijn hart kunnen verkrijgen om de afbeelding te veranderen.

Hij slikte en stopte de telefoon terug in zijn zak. Hij zette de radio uit, stapte uit de warme auto de koude buitenlucht in en liep naar de voorkant van het café.

Daar bleef hij staan, zijn adem stokte. Hij had het zich niet ingebeeld.

CATPURRCINO stond er op het bord boven het café. Het logo toonde een cartoonachtige kat met grote ogen die uit een koffiekopje tuurde, zijn pootjes blij tegen zijn roze wangen gedrukt. Het pand was opgetrokken uit roodbruine bakstenen, zoals zoveel gebouwen in Oakside, en in de bomen buiten fonkelden vrolijke kerstlichtjes. Boven het raam hing een bei-

ge-wit gestreepte zonneluifel, maar er stonden geen tafels en stoelen buiten; het was in december veel te koud om buiten te zitten, zelfs met een warm drankje en meerdere lagen kleding aan. Op een krijtbord in de vorm van kattenoren stond de toegangsprijs vermeld.

Dit moest een grap zijn. Hij zou rechtsomkeert moeten maken naar zijn auto; jammer dan van die schulden en onbetaalde rekeningen. Zijn maag draaide om bij het zien van de kerstversiering; hij had zo gehoopt dat Poppy het nog tot de kerst zou halen, maar dat was haar helaas niet gegeven...

Net toen Jared zich wilde omdraaien, ging de deur van het café met een rinkelend geluid open. Een vrouw in een schort dat versierd was met koddige katten stapte naar buiten. Onder het schort droeg ze een coltrui met lange mouwen en een zwarte broek. Haar krullende kastanjebruine haar zat in een rommelige knot, vastgezet met een clip in de vorm van roze-witte kattenpootjes.

‘Jared Beck?’ vroeg ze met een brede glimlach. Haar hele gezicht lichtte op; er verschenen kuiltjes in haar wangen en kraaienspootjes rond haar ogen. Ze rilde in de kou en wreef in haar handen om ze warm te krijgen. ‘Ik dacht al dat jij het moest zijn. Ik zat door het raam te kijken.’

Ze wees naar het grote raam, waarachter een paar gasten gebogen zaten over schuimige koffies en warme chocolademelk met slagroom en *sprinkles*. Achter hen stond een ingewikkelde krabtoren, bijna tot aan het plafond opgebouwd. Bovenin lag een zwarte kat te slapen.

‘Ik ben Sylvie Lindsay,’ vervolgde de vrouw. ‘Zo fijn om je te ontmoeten! Ben je hier al eens eerder geweest? Het is zo gezellig binnen. Kom gauw verder, dan zoeken we een rustig plekje om te kletsen.’ Ze praatte snel, bijna zonder adem te halen, en Jared kon amper verwerken wat ze zei.

‘Eh, aangenaam. M-mijn broer...’ stotterde hij.

‘O, Shane!’ Ze grijnsde. ‘Zijn vrouw Danni komt hier regel-

matig voor onze boekenclub. Hem heb ik echter maar een paar keer ontmoet, hij is altijd zo druk, hè? Hij zei dat jij perfect geschikt zou zijn voor de baan. Kom, laten we naar binnen gaan, hier vat je nog kou. Ik stel je straks nog even voor aan Emmie, mijn nichtje. Ze woont boven het café en helpt hier sinds kort.'

Jared liet haar praten, maar hij luisterde nauwelijks. Wat dacht zijn broer wel niet? Hij wist wat er met Poppy was gebeurd en hoe zwaar de afgelopen maanden voor hem waren geweest toen ze zo ziek was. En hij had hem hiérheen gestuurd?

'Nou, eigenlijk...' onderbrak Jared haar. 'Mijn broer heeft niet verteld dat het om een kattencafé ging.'

Sylvies woordenstroom stopte eindelijk en ze haalde diep adem. Haar neus was inmiddels zo rood van de kou dat ze zo kon plaatsnemen in de slee van de Kerstman. Ze sloeg haar armen over elkaar en stak haar handen onder haar oksels om ze warm te houden. 'Heeft hij dat niet verteld?'

'Nee.'

'Is dat een probleem dan?' vroeg ze. 'Ik begrijp dat dit niet voor iedereen is weggelegd, maar onze vorige bezorger is vrij plotseling vertrokken, en we zitten een beetje krap, zeker zo met de feestdagen.'

Jared klemde zijn kaken zo hard op elkaar dat hij bang was zijn kiezen kapot te bijten. Rood staan, de stapel rekeningen, de financiële chaos waarin hij zich bevond... Het laatste wat hij wilde, was dakloos raken. Het beetje freelancewerk dat hij nog had als grafisch ontwerper, was niet meer genoeg. Het was hem de laatste tijd zelfs niet gelukt om nieuw werk te vinden; alle uitzendbanen voor kerst waren al vergeven. En dan had hij ook nog eens alle kerstcadeaus voor zijn moeder en broer met zijn creditcard betaald.

Zijn blik gleed naar het raam van het café. Een van de katten was op een lege fauteuil gesprongen en zat nu op de rug-

leuning te kijken naar de wind die de kale takken van een boom heen en weer zwiepte als gespreide vingers. De kat leek ongelooflijk veel op Poppy, met haar zwart-oranje gevlekte snoetje. Ze had zelfs hetzelfde kleine oranje vlekje op haar neus, hoewel deze kat een lapjeskat was met een witte onder-vacht en geen schildpadje zoals Poppy. Er vormde zich een knoop in zijn maag. Zijn moeder, zweverig als ze was, zou zeggen dat het een teken was. Jared wist niet zeker of hij daarin geloofde. Het enige 'teken' dat er binnenkort boven hem zou hangen als hij zijn zaken niet snel op orde kreeg, was een uitzettingsbevel met het woord SCHULDEN in grote rode letters.

'Jared?' drong Sylvie aan.

'Sorry,' antwoordde hij. Hij wipte van zijn ene voet op de andere om zichzelf op te warmen. Dit was een baan als bezorger, buiten de deur dus. Het salaris zou genoeg zijn om zijn freelance-inkomsten aan te vullen. Als hij het slim aanpakte, hoefde hij geen stap binnen te zetten.

De kat in het raam richtte haar prachtige groene ogen naar hem op. De aantrekkingskracht die hij in zijn borst voelde, was onmiskenbaar: het was dezelfde drang die hij altijd voelde als hij een kat op straat zag en het niet kon laten hem even tussen de oortjes te kriebelen.

'Ah, dat is Lilian. Mooi, hè?' zei Sylvie terwijl ze naar de kat keek.

'Zeker,' antwoordde Jared, en hij slikte de brok in zijn keel weg. Het zou vast wel meevallen, zolang hij maar op afstand kon blijven. 'Ik ben eigenlijk... eh... allergisch voor katten,' flapte hij eruit.

'Je bent allergisch voor katten?' vroeg Sylvie geschokt. 'En je broer heeft je niet verteld dat dit een kattencafé is?'

'Ja, hij vergeet het altijd,' loog Jared.

Sinds wanneer loog hij zoveel? Meteen voelde hij zich schuldig. Het was alsof een prikkeling zich vanuit zijn kruin

over zijn hele lichaam verspreidde. In een ver verleden, toen hij nog chef-kok was, was een gast eens zijn dure horloge vergeten. Jared had het gevonden toen ze gingen sluiten. Ze hadden gewacht om te zien of de man zou terugkomen, maar dat gebeurde niet. Zijn baas had hem gezegd dat hij het horloge mocht houden, vooral omdat de man zo complimenteaus was geweest over het eten. Jared had zich er zo schuldig over gevoeld dat hij het uiteindelijk aan een liefdadigheidswinkel had gedoneerd.

Maar dit was anders, dit was geen leugen die écht kwaad kon. In tegenstelling tot wat Megan had gedaan...

En terugkrabbelen was nu geen optie meer, niet als hij deze baan wilde.

‘We hebben vroeger nooit huisdieren gehad, dus hij vergeet het gewoon. Het is niet zo erg dat ik niet als bezorger kan werken,’ voegde hij er snel aan toe. Zijn handpalmen werden klam. ‘Ik kan alleen niet naar binnen en dicht bij de katten komen.’

‘Wat vreselijk om allergisch te zijn voor katten! Ik kan me persoonlijk niks ergers voorstellen, maar ik neem aan dat je het niet mist als je nooit beter hebt geweten!’ zei Sylvie opgewekt. Ze schonk hem een stralende glimlach. ‘Kom anders mee achterom.’ Ze gebaarde naar de zijkant van het café. ‘De katten komen nooit in de personeelsruimte, daar kunnen we rustig praten.’

‘Prima,’ zei Jared. Hij wist dat het een domme leugen was, maar het leek de enige manier om deze situatie een beetje draaglijk te maken.

Ze liepen over het parkeerterrein naar de achterkant van het gebouw, waar een vak met dikke witte lijnen was afgezet voor leveranciers. Sylvie opende de achterdeur en wenkte hem naar binnen. ‘Deze kant op,’ zei ze, terwijl ze haar schort afdeed.

Jared stapte uit de kou en volgde haar door een smalle gang

naar een knusse personeelsruimte. De muren waren geschilderd in wit en crèmetinten en er stond een grote tafel omringd door eenvoudige plastic stoelen. Op de achtergrond speelde zachte kerstmuziek. In de hoek stond een felblauwe koelkast, volgehangen met kattenmagneetjes, -kerstkaarten en -post-its met kattedellichs.

Aan de muur hingen prikborden en ingelijste foto's van katten die, zo nam Jared aan, de bewoners van het café waren. Harige snoetjes met grote ogen en lange snorharen keken hem aan vanaf de portretten.

'Wil je thee?' vroeg Sylvie, en ze gebaarde naar het keukentje in de hoek. 'Of misschien warme chocolademelk?'

'Thee graag, met suiker. Dank je.' Hij schuifelde naar binnen en ging zitten.

Zodra de thee op tafel stond, stelde Sylvie hem wat vragen, al voelde het meer als een gezellig gesprekje dan als een sollicitatiegesprek. Ze vroeg of hij een rijbewijs had en legde uit wat de baan inhield: bestellingen ophalen bij dierenwinkels – kattenbakvulling, voer – en de populairste gebakjes van het café bezorgen bij inwoners en bedrijven in de omgeving.

'De mensen hier in Oakside zijn dol op onze katvormige koekjes, donuts en cupcakes,' vertelde Sylvie enthousiast. 'Een groot deel van onze omzet komt van bezorgbestellingen. We hebben een geweldige bakker, Clem. Dankzij haar creaties is het bezorgsysteem echt succesvol geworden.' Ze wees naar een papieren zak op het aanrecht achter zich, bedrukt met het logo van het café.

Jared trok zijn wenkbrauwen op. 'Ik sta er eerlijk gezegd van te kijken dat je genoeg bezoekers hebt om open te blijven, vooral in de winter.'

'O, maar die hebben we zeker. Zoals je misschien wel weet, is Ambleside net als Oakside echt een toeristische trekpleister. Ons café ligt precies tussen de populairste hotels, B&B's en hostels in. En niet ver hiervandaan ligt de kerstbomenkweke-

rij, die in deze tijd van het jaar natuurlijk veel bezoekers trekt. Daarnaast organiseren we activiteiten, zoals schilderavonden en een boekenclub. En...' Ze grijnsde breed. 'Ook online zijn we razend populair. We hebben tienduizenden volgers! Het hele jaar door komen mensen uit alle windstreken hiernaartoe.'

'Dat is behoorlijk indrukwekkend,' zei Jared. Hij wist hoeveel moeite het kostte om online bekendheid op te bouwen; hij probeerde hetzelfde voor elkaar te krijgen als grafisch ontwerper. 'Maar het lijkt me zo'n ongewone plek voor een kattencafé. Hier in het Lake District, en niet in een grote stad. Snap je?'

'Ja, dat zou je denken,' zei Sylvie met een knikje terwijl ze achteroverleunde in haar stoel. 'Maar het werkt juist heel goed. We bieden hier meer dan alleen koffie en gebak. We willen mensen echt helpen: hun eenzaamheid verlichten, stress verminderen, ze een kalmerend toevluchtsoord bieden, net zoals we dat doen voor de katten die hier wonen. De wereld kan behoorlijk hard zijn. Wij willen een beetje zachtheid brengen. Als je je in dat idee kunt vinden, ben je een perfecte match voor ons.'

Een onverwachte emotie borrelde in Jared op, een gevoel dat hij niet helemaal kon verklaren. Een soort volledigheid. Hij schraapte zijn keel en probeerde het niet te laten merken. 'Natuurlijk. Ik, eh, ben dan misschien allergisch voor katten, maar ik ben het helemaal met je eens dat iedereen zoiets nodig heeft. Een plek om even te ontsnappen aan de hectiek van het leven.'

'Precies!'

Ondanks zijn aanvankelijke aarzeling toen hij bij het café aankwam, kon Jared alleen maar waarderen wat Sylvie hier had opgezet. Ze praatten nog zo'n tien minuten door terwijl ze hun thee dronken. Jared vertelde over zijn werkervaring en Sylvie gaf hem een inkijkje in de wereld achter het café. Ze

vertelde enthousiast over hun kattenverzorgers, Sophie en Miles. Ze was zelf ook opgeleid als kattenverzorger, maar omdat het runnen van de zaak al haar aandacht vroeg, vertrouwde ze op Sophie en Miles voor voeding, hygiëne, verrijking en het observeren van de katten om te zien of ze gelukkig en gezond waren.

Toen ze alles had uitgelegd, leunde Sylvie weer achterover en zei ze: 'Maar Jared, je hebt in de horeca gewerkt. Waarom ben je overgestapt naar grafisch design?'

'Ik wilde altijd al iets creatiefs doen. Na de middelbare school belandde ik in de keuken, en naast mijn werk begon ik met ontwerpen. Maar het is ook fijn om af en toe even het huis uit te zijn,' voegde hij er snel aan toe. 'Daarom zoek ik iets om naast mijn freelancewerk te doen.' Dat laatste was niet eens gelogen. De leegte van zijn huis was bijna ondraaglijk, naast alles wat hij verder doormaakte. Het bracht hem bijna terug naar... *Nee, niet aan denken.*

'Dat snap ik,' zei Sylvie begripvol. 'Als je de baan wilt, kunnen we meteen het contract in orde maken. We hebben je drie dagen per week nodig, op onze drukste dagen. En we hebben een bestelbus, dus je hoeft niet je eigen auto te gebruiken. Is dat oké? Misschien komen er later meer uren bij als je dat zou willen.'

Jared had niet verwacht dat het zo soepel zou gaan, zeker niet na al die maanden zonder ook maar één sollicitatiegesprek. Ging het met freelanceklussen ook maar zo makkelijk... Maar hij kon zich nu niet de luxe van kieskeurigheid permitteren.

'Als je bedenktijd nodig hebt...' begon Sylvie, maar Jared schudde meteen zijn hoofd.

'Nee nee, dat is niet nodig. Dit is perfect. Bedankt, Sylvie.'

'Geweldig! Nou, welkom aan boord. Jammer dat ik je niet kan voorstellen aan mijn nichtje Emmie. Ze bemant vandaag de toonbank, maar ik weet zeker dat je haar snel zult ontmoeten.'

ten.'

Ik hoef helemaal geen vrouwen te ontmoeten, dacht Jared terwijl ze het contract doornamen. Daar had hij op dit moment helemaal geen ruimte voor in zijn leven. Bovendien wist hij precies waar dat allemaal toe zou leiden.

Dat had Megan hem wel geleerd.

*

'Ik kan het niet geloven, Shane!' zei Jared aan de telefoon, en zijn stem verloor al snel aan kracht. Hoezeer het verdriet hem ook in de greep hield, hij kon er niet omheen dat zijn broer hem een reddingsboei had toegeworpen precies op het moment dat hij er een nodig had. Dat betekende veel voor hem. En toch knaagde er iets. Alsof hij de herinnering aan Poppy had bezoedeld door die baan bij Catpurrcino aan te nemen.

'Ah, dus het is goed gegaan?' vroeg Shane. Jared kon zijn broer door de telefoon heen horen grijnzen.

'Ja, het is goed gegaan. Je hebt mijn hachje gered.' Hij aarzelde even en voegde er luchtig aan toe: 'Schoft.'

'Ach, hoor ik daar een vleugje genegenheid? Ik ben wel een liefdevolle schoft, ja! Als ik je de waarheid had verteld, was je niet gegaan.'

'Klopt.' Jared was inmiddels weggereden bij het café en stond nu op een parkeerplaats ergens halverwege Oakside en Ambleside. Het zacht glooiende landschap strekte zich in alle richtingen uit: groene heuvels omlijst door stenen muurtjes die zich kronkelend de natuur in bogen. Over de boomtoppen en het glinsterende meer in de verte hing een dun laagje mist. Schapen stonden verspreid over het veld als sneeuwvlokken, en boven hem kleurde de lucht winters wit en grijs, zwaar van de belofte van naderende sneeuw.

'Ik neem aan dat je de baan hebt aangenomen?' vroeg Shane.

‘Ja,’ antwoordde Jared. ‘Dank je wel. Ik waardeer het dat je je zo om me bekommert. Het was misschien niet mijn eerste keuze, maar ik had echt werk nodig.’

‘Geen probleem. Ik wil niet dat je in de problemen komt, zeker niet in deze tijd van het jaar.’ Shane aarzelde en Jared kon bijna de onuitgesproken woorden horen over hoeveel geld er naar de dierenarts was gegaan. ‘Ik wilde je gewoon helpen om alles weer een beetje op de rit te krijgen.’

‘Ik weet het. Bedankt, broertje.’

‘En los van de inkomsten is dit ook goed voor je. Sinds dat hele gebeuren met Megan kom je amper nog je huis uit. Je moet er weer op uit. Het is een halfjaar geleden! Sylvie heeft een nichtje...’

Jared snoof hoorbaar. ‘Ik ga daar bezorgen, Shane. Ik heb geen tijd om rond te hangen en te flirten. Bovendien denkt Sylvie dat ik allergisch ben voor katten.’

Het bleef even stil aan de andere kant van de lijn. Buiten hoorde Jared alleen het blaten van schapen en het zachte gezoef van een auto die door de heuvels gleed.

Toen barstte Shane in lachen uit, alsof hij het niet kon geloven. ‘Wát denkt ze?’

‘Sylvie denkt dat ik allergisch ben voor katten.’

‘Oké... En waarom denkt ze dat?’

‘Ik...’ Jared aarzelde, en zijn oren begonnen te gloeien van schaamte over de leugen die nu zo belachelijk klonk. ‘Nou ja, ik raakte in paniek toen ik daar aankwam en heb een smoes verzonnen. Je had niet gezegd dat het om een kattencafé ging, en ik reageerde gewoon instinctief.’

‘Instinctief?’ Shane lachte ongelovig. ‘Jij kunt nog geen straat oversteken zonder te stoppen voor een kat. Een kattencafé zou jouw idee van de hemel moeten zijn.’

‘Nou ja, misschien niet op dit moment...’ zei Jared.

Aan de andere kant van de lijn viel een stilte. ‘Vind je dat niet een beetje...’ Shane zocht naar de juiste woorden. Jared

voelde wat eraan zat te komen, alsof er een regenbui in de lucht hing; hij wist dat zijn broer iets ging zeggen wat hij liever niet wilde horen. ‘Nou ja, overdreven?’

‘Wat?’

‘Ik bedoel gewoon...’ Shane maakte een gefrustreerd geluid. ‘Misschien overdrijf je een beetje. Je doet alsof je een familielid bent verloren. Ik weet dat Poppy veel voor je betekende en dat ze je door moeilijke tijden heen heeft geholpen, maar het was een kat. Misschien moet je proberen het in perspectief te plaatsen...’

Het voelde alsof Jareds binnenste in brand stond, als borrelende vulkanische as. De woorden van zijn broer vervaagden, overstemd door het bonzen van zijn hart en het suizen in zijn oren. ‘Meen je dit serieus?’

‘Ik wil alleen maar zeggen...’

‘Nee, Shane. Je zegt eigenlijk dat ik niet mag rouwen omdat “het maar een kat was”. Het is pas twee weken geleden! En het is bijna kerst.’ Jared deed zijn best om kalm te blijven, ook al stond hij op het punt te ontploffen. Waarom begreep Shane niet hoe groot dit verlies voor hem was?

‘Ik snap dat het moeilijk is, maar het is niet hetzelfde als, laten we zeggen, een ouder verliezen, toch? Je moet het echt achter je proberen te laten.’

Jared kneepte zo hard in zijn telefoon dat het scherm elk moment kon barsten. ‘Achter me laten? Na twee weken?! Ze was familie, Shane. Het kan me niet schelen dat ze geen mens was, ze betekende ontzettend veel voor me. Het ging zó snel, en...’ Hij slikte. ‘Jij bent nooit een dierenmens geweest, dus je zult het nooit begrijpen. Maar dieren kunnen net zo belangrijk zijn als mensen. Het minste wat je dan kunt doen, is een beetje tact tonen.’

Aan de andere kant bleef het stil. Jared zei ook niets. Hij liet zijn woorden op zijn broer inwerken.

‘Het spijt me,’ zei Shane uiteindelijk. ‘Ik zal het inderdaad

misschien nooit helemaal begrijpen, maar ik weet wel dat ze veel voor je betekende. Ik probeerde alleen maar te helpen.'

'Dat weet ik,' zei Jared. 'Maar dit heeft niks met perspectief te maken. Ik weet echt het verschil wel.'

Shane zuchtte diep. 'Ik maak me gewoon een beetje zorgen om je.'

'Dat weet ik ook. Maar je moet accepteren dat ik dit op mijn eigen manier verwerk, in mijn eigen tempo. En je weet dat ik het zou zeggen als ik het niet aan zou kunnen.'

Opnieuw viel er een stilte. Het was alsof ze om de onuitsproken, pijnlijke woorden heen dansten die tussen hen in hingen.

'Oké,' zei Shane ten slotte. Hij klonk opgelucht.

'Ik spreek je later, goed?' zei Jared. 'Ik moet nog wat papierwerk invullen voor Sylvie.'

'Oké, tot later.'

Jared drukte op het scherm om het gesprek te beëindigen. Hij wist echt wel dat Shane om hem gaf, maar het volledig begrijpen deed hij niet. Een kattenliefhebber zou meteen hebben gezegd: katten zijn inderdaad familie. Poppy was hem zó dierbaar geweest. Hij had haar als kitten gekregen, kort nadat hij op zichzelf was gaan wonen. Vanaf dat moment was ze er altijd geweest, tot twee weken geleden. Ze had hem bijgestaan in alles wat er sindsdien was gebeurd: zijn depressie, zijn daaropvolgende ups en downs, en het begin van zijn carrière als grafisch ontwerper vanuit huis. Ook tijdens de coronatijd, toen iedereen noodgedwongen binnenbleef, was zij er. Elke avond lag ze op hem te wachten in bed, en elke ochtend begroette ze hem spinnend. Ze voelde het haarfijn aan als hij zich rot voelde, ziek was of gewoon haar gezelschap nodig had. Ze was zijn kleine partner in crime. Ze maakte de slechte dagen draaglijk.

Als kind had Jared zijn ouders gesmeekt om een kat. Een van zijn beste vrienden had er een, een prachtige, pluizige

Maine Coon, en Jared was helemaal weg van haar. Zijn ouders, of beter gezegd zijn vader, een knorrige oude vrek, weigerden echter. 'Later, als je groot bent, mag je doen wat je wilt,' zei zijn vader altijd. Toen diezelfde vader vertrok, ergens halverwege Jareds middelbareschooltijd, besloot Jared zijn moeder er niet langer mee lastig te vallen. Zij stond er ineens alleen voor met twee jongens om voor te zorgen, en beknebelde op alles om eten en kleding te kunnen betalen. Jared beloofde zichzelf dat hij zou wachten tot hij oud genoeg was om zelf een huisdier te nemen. En dat had hij gedaan.

Poppy's pluizige snoetje keek hem aan vanaf het scherm van zijn telefoon, en het gapende gat in hem werd alleen maar groter.

Het scherm lichtte op. Een appje van zijn moeder.

Mam: Ik hoop dat het goed met je gaat, lieverd. Laat het me weten als je iets nodig hebt. Ik heb wat oude foto's van Poppy gevonden in een lade, als je ze wilt hebben xx

Ze had een foto meegestuurd van degene die ze had gevonden. Het waren foto's van Poppy als kitten, uit de tijd dat Jared haar net had in zijn allereerste appartement. Op een van de foto's speelde ze met de veters van zijn sneakers, op een andere zat ze in zijn pantoffel. Het was een klein appartementje geweest, met een lelijke vlekkerige, bruine vloerbedekking die waarschijnlijk al decennia oud was, en een aanrechtblad in de keuken dat vol scheuren zat. Maar kleine Poppy had de plek helemaal opgefleurd. Ze had het als een thuis laten voelen. En zijn moeder kwam vaak langs met speelgoedmuisjes en snoepjes voor haar.

Zijn keel prikte, zijn ogen brandden, en een golf van verdriet overspoelde hem opnieuw. Zijn broer zou het misschien nooit begrijpen, maar zijn moeder wel.

Dank je wel, mam. Ik neem ze de volgende keer mee xxxxx

Hij stopte de telefoon in het dashboardkastje en wenste dat hij zijn verdrietige gedachten daar ook kon achterlaten.

Terwijl hij verder reed over de slingerweggetjes, terug door de heuvels naar Ambleside, zette hij de radio aan om zijn gedachten en herinneringen te verdrijven. Een nieuwsprogramma galmde door de auto.

‘En dan nu de weersverwachting voor de komende tien dagen...’

Jared had moeite zich te concentreren terwijl hij door de heuvels reed, tot iets in het weerbericht zijn aandacht trok.

‘Het wordt de komende dagen onstuimig. Een stevige depressie trekt over het land en zorgt vooral in het noorden voor harde wind. Er is kans op zware windstoten, dus wees voorzichtig op de weg. Later deze week wordt het kouder door een nieuwe storing. Voor het noorden geldt inmiddels een waarschuwing. Blijf de weerberichten goed in de gaten houden.’

‘Geweldig,’ mompelde Jared. Precies wat hij nodig had, nu hij net was begonnen als bezorger.